

Родолюбие

Помним ли нашите герои

Един от първите български офицери, възпитаник на руската ПРАВОСЛАВНА имперска армия, отличил се с героични подвизи в Руско-турската освободителна война, основен двигател и защитник на Съединението, взел

решително участие в победоносната за нас Сръбско-Българска война, участник в провъзгласяване Независимостта на България (1908) и осигуряване военното прикритие на акта при границата с Турция, военен министър, военен съветник на царя, извършил подготовката на армията за Балканските войни, първи български полковник, после и първия българин с най-високо военно звание генерал от пехотата, баща на новата българска армия, награден от признателните хора с множество ордени и медали, наказан от комунистическите еврейски морални уроци, национални предатели и антихристи с убийство на единствения му син в атентат, разрушил голяма българска църква със стотици възрастни и деца вътре, през 1925 г.

Данаил Николаев се ражда в Болград, Руска империя (днес в Украйна) в българско семейство, бежанци от Търново. През 1871 г. завършва Болградската българска гимназия.

Военна служба започва във *Волноопределящата рота* на 54-ти Мински Пехотен полк. Само за няколко месеца той е произведен в унтерофицерски (подофицерски) чин. След двегодишна войнска служба в руската армия Данаил Николаев постъпва в Одеското юнкерско училище, което завършва през 1875 г. Завръща се в полка си в Кишинев като портупей-юнкер и започва едногодишният му практически стаж. През следващата година е произведен в първо офицерско звание в руската армия - прапорщик.

В началото на 1876 г. на среща на младите българи на руска военна служба - Николаев, Филев, Шиваров, Стоянов и Гуджев те заявяват: „**Нашата цел при постъпване на руска военна служба беше да изучим специално военното изкуство ... чакаме с нетърпение да принесем полза според силите си на Отечеството**”.

Младите офицери Николаев, Гуджев и Кисов получават разрешение за отпуск от генерал Михаил Драгомиров и отиват да се сражават като доброволци в Сръбско-турската война през 1876 г. В доброволческата руско-българска бригада в помощ на сръбската армия Данаил Николаев командва отряд от 600 човека. **Сражава се с османлиите при Бабина глава, Мировица и Гъмзи град. За проявена храброст е награден със сръбско отличие.**

По време на Освободителната Руско-турска война е командир на рота от 5-а опълченска дружина. На 21 юни 1877 г., край освобождения от руските войски Свищов, Данаил Николаев за първи път стъпва на българска земя. Тук, по призива на друг бесарабски българин - Олимпи Панов, всички опълченци целуват родната земя. Неговата 4-та рота е наричана от руските командири „золотая рота” като признание за нейните образцови войнски качества. С нея **той взема участие в освобождаването на Казанлък и Стара**

Загора. На 8 юли 1877 г. е произведен в първо офицерско звание подпоручик от Руската армия. **Младият българин е и сред храбрите защитници на Стара Загора от армията на Сюлейман паша. Участва и в епичните боеве при Шипка и Шейново. Данаил Николаев повежда войниците си в атака и първи стъпва, под град от куршуми, на турския шейновски редут №2, след което неприятелят се предава.** Тогава е и ранен в областта на коляното. **За храбростта и командирските му умения през войната е произведен предсрочно в чин поручик и е награден с руски военни отличия.**

През първата половина на 1878 г. Данаил Николаев се завръща в частта си, която е попълнена с нови набори и преобразувана през лятото в 23-та Казанлъшка дружина.

След Освобождението служи в Източнорумелийската милиция.

Берлинският договор предвижда османски войски да се завърнат в отделни гарнизони в Южна България. Срещу тази опасност се изправя цялото българско население, като се създават гимнастическо-стрелкови дружества, които започват ускорена военна подготовка, за да могат да дадат въоръжен отпор на навлезли в Източна Румелия османски части. **Сред военните инструктори е и Данаил Николаев, който организира обучението в района на Казанлък на около 5 000 души.** Българите от Източна Румелия постигат целта си и султанът, опасявайки се от въоръжен конфликт, се отказва от това право, дадено му в Берлин.

В началото на 1880 г. Данаил Николаев е назначен за командир на I Пловдивска дружина. На 1 март същата година е повишен в звание щабскапитан от Руската армия и Източнорумелийската милиция. Два месеца по-късно е

назначен за командир на II-ра Пловдивска дружина. Със специална заповед на княз Александър Батенберг, лично секретарят му Константин Стоилов връчва на капитан Николаев Орден „За храброст“ III ст., за участието му в Руско-турската война (1877 – 1878). На 15 ноември 1883 г. е повишен в майор от Източнорумелийската милиция.

Командирът на II-ра Пловдивска дружина осигурява участието на милицията и предрешава успеха на съвместните действия на въстаналия народ и войската срещу румелийската власт на 5 и 6 септември 1885 г. Майор Данаил Николаев сам повежда частта си към конака на генерал-губернатора Гаврил Кръстевич, с което осигурява осъществяването на Съединението на Княжество България и Източна Румелия. На същия ден е издадена прокламация за създаване на временно правителство на Източна Румелия. В него е включен и майор Николаев. **Заема длъжността главнокомандващ Източнорумелийската милиция. Данаил Николаев ръководи и първите стъпки за въоръжената защита на Съединението.** Съгласно решението за мобилизация от 6 септември той заповядва разгръщането на всички роти от Източнорумелийската милиция в дружини и попълването им със запасни войници. **Започва и съсредоточаването на части по турската граница, за да отбраняват Съединена България от турско навлизане и възстановяване на статуквото.** След пристигането на княза в Пловдив Данаил Николаев е повишен в звание подполковник и ръководи Южния отряд (от 29 октомври преименуван в Източен корпус). Така **той отговаря за най-голямата част от съединената българска войска, която прикрива нападението по долината на р. Марица и наброява в навечерието на Сръбско-българската война 51 800 души.**

На 2 ноември 1885 г. сръбските дивизии навлизат в България. Започва Сръбско-българската война, като сръбските Нишавска и Тимошка армии застрашават София и Северозападна България. Ако основната Нишавска армия успее да превземе столицата, това най-вероятно ще доведе до край на войната и откъсване на западните български земи от Сърбия. За това младото българско командване решава с прикриващите отряди от Западния корпус да забави сръбското настъпление, да се прехвърлят части от Източния корпус към Сливница и там да се даде решителен отпор на неприятеля.

Началникът на Източния корпус е с решителен принос за организирането на този небивал маршманьовър. При това той, анализирайки трезво разположението на силите, застъпва мнението в помощ на малобройния Западен корпус да отидат 30 дружини, а не едва 16. Това позволява след извършването на маршманьовъра да се постигне превъзходство в жива сила срещу сръбската Нишавска армия. Именно благодарение и на пристигналите от Южна България дружини в боевете при Сливница между 5 и 7 ноември 1885 г. Нишавската армия е спряна, търпи големи загуби в жива сила и е принудена да премине в отстъпление.

След епичната Сливнишка битка подполковник Данаил Николаев е назначен за началник на Западния корпус. **Под негово ръководство преминава контранастъплението на българските войски от Сливница до Пирот.** На 10 ноември е освободен Драгоман, на 11 ноември – Цариброд, на 12 ноември е сражението при Нешков връх и българската територия на юг от Балкана е освободена. На 14 и 15 ноември 1885 г. се водят боевете за Пирот. **Подполковник Данаил Николаев организира настъпващите български войски в няколко отделни колони и отряда.** След превземането на Пирот разбитата сръбска Нишавска армия отстъпва към Ниш.

Само демарша на Великите сили и мисията на австро-унгарския дипломат Кевенхюлер спасяват Сърбия от пълен военен разгром. На 16 ноември 1885 г. княз Александър обявява спиране на бойните действия.

Непосредствено след войната, все още ненавършил 33 години, Данаил Николаев е произведен в чин полковник и е награден с военно отличие. Така той става първият полковник от българската армия. Награден е и с Орден „За храброст“ II ст.

През август 1886 г. е назначен за военен министър в правителството на Васил Радославов.

През 1887 – 1893 г. и 1897 – 1907 г. **генерал Николаев е военен съветник на княз Фердинанд I**, а между 1893 – 1897 г. – офицер от запаса и председател на Върховния македонски комитет. В периода 1907 г. – 1911 г. **заема поста военен министър в състава на три правителства. Участва в провъзгласяване Независимостта на България (1908) и осигурява военното прикритие на границата с Турция, като заповядва мобилизацията и развърщането на 8-а пехотна тунджанска дивизия. На 18 май 1909 г. става първият български офицер, повишен в най-високото звание - генерал от пехотата.** До края на 1911 г. **извършва структурни промени в Щаба на армията и ръководи подготовката за предстоящите войни**, след което преминава в запаса. По време на Първата балканската война (1912 – 1913) е комендант на Ямболския укрепен пункт.

На 16 април 1925 г., при извършения от евреин и български комунистически изверги атентат в църквата „Света Неделя“ загива единственият му син - подполковник Никола Николаев. [\(Вижте повече за сатанинското еврейско жертвоприношение\)](#)

На 6 май (Гергьовден) 1936 г. ген. Николаев е **награден лично от цар Борис III с най-високото българско отличие - Орден „Св. св. Равноапостоли Кирил и Методий“**. Той е единствения военен получил тази награда.

Българският генерал активно участва в различни обществени инициативи – подписването на „Мемоар от бесарабските българи, граждани на царството“. Учредява инициативен комитет, който е с временен характер, по създаването на Съюз на бесарабските българи, като в края на 1918 г. се създава софийско дружество на съюза, на което Николаев е избран за секретар. Генерала е и почетен член на доброволческата организация „Сливница“ и същевременно председател на някои от конгресите и. Той е и почетен председател на Централното поборническо опълченско дружество и на дружеството на кавалерите на ордена „Свети Георги“ (1935-1937).

В залеза на дните си, изживяни достойно и почтено, на 12 юли 1937 г. Данаил Николаев става кръстник на престолонаследника Симеон Търновски. Първият български генерал от пехотата умира на преклонна възраст на 29 август 1942 г. в с. Банкя (дн. квартал на София).

Битките на нашата непобедима армия и днес вълнуват сърцата ни. Възродена след много столетия, още с първите свои действия тя защити държавата ни и родовото ни право над нашата земя. Без такива талантиливи военачалници като Данаил Николаев, без техния героизъм и всеотдайност това нямаше да се сбъдне.

Висшият офицер оказва решително въздействие върху съдбовни за страната събития и оставя трайна диря в новата българска политическа и военна история. Той

заслужено е наречен от офицери, общественици и политици „патриарх на Българската армия“.

Награди:

- Орден „За храброст“ II и III ст., 2-ри клас
- Велик кръст на ордена „Св. Александър“ с брилянти и I ст. на същия орден
- Златен орден и медал „За заслуга“
- Орден „Св. св. Равноапостоли Кирил и Методий“
- Руски орден „Георгиевски кръст за храброст“ IV ст.
- Руски орден „Св. Ана“ III ст. с мечове и бант

Награден е и с черногорски, персийски, румънски, турски и сръбски ордени.

† ***ВИЖТЕ ОЩЕ***

Против ереста на новостилието

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

Какво Бог ни е завещал относно Преданието

***ОТНОСНО СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ,
ТАЙНСТВАТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА***

ОТНОСНО ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

***ОТНОСНО КОРЕНА НА ЗЛОТО, НАЧАЛОТО НА
ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“ И
БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА***

***Ислямската духовна същност на българската
„православна“ „църква“***

За Петровият пост и въпросите, които поражда
ДОГМАТИЧЕСКОТО ОТПАДАНЕ НА БЪЛГАРСКАТА
"ПРАВОСЛАВНА" ЦЪРКВА ОТ ПРАВОСЛАВИЕТО

История на борбата с Бога

Иудеите против християнството

Изобличение на иудеите от светците и духовниците
на Църквата

Театърът на антихриста

ОТНОСНО СТРОЯЩИЯ СЕ В МОМЕНТА ТРЕТИ
ЙЕРУСАЛИМСКИ ХРАМ И ДОШЛИЯ АНТИХРИСТ

ЧУЖДАТА ВЛАСТ В БЪЛГАРИЯ

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните
владетели

ИСТОРИЯ НА СЛАВЯНОБЪЛГАРСКАТА ИМПЕРИЯ

Вечното Царство

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Защо гласуването е грях пред Бога

Народе, народе...

Относно бесовската "мъдрост" на този свят

Защо се премахва вероучението

Относно старостилния икуменизъм

Свещената борба против антихристовата религия
на икуменизма и изчадието му-новостилието

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗТА

КОЙ ПРЕДИЗВИКВА КРИЗАТА И КАК ЩЕ ЗАВЪРШИ
ЗАПОЧНАЛОТО

Как да се отнасяме с еретиците, атеистите,
иноверците, езичниците, астролозите, масоните,
икуменистите и други нечестиви

Против лъжовния страх от „осъждане“

Относно отцегугателството и националното
предателство

ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ
МАСОНСТВОТО

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО